

1887/88 — V класното девич училище — съ 5 души учителки; презъ 1888/89 — средното гр. девическо училище — съ 7 души учители.

Презъ 1903—904 год. девическото училище става шестокласно, а презъ 1905—906 год. се открива и професионаленъ курсъ, но следъ една година курсътъ се закрива.

Едва въ 1907 год. съ законодателно решение класното девическо училище се обръща въ пълна държавна гимназия.

Първиятъ директоръ на пълната девическа гимназия е Д-ръ З. Димитровъ, който на следната година напуска управата на гимназията, защото отива началникъ на сръдното образование въ Министерството на Нар. Просвѣщение.

Презъ 1908—909; 1909—910; 1910—911 год. гимназията се управлява отъ К. Вичевъ.

На 31/XI 1910 учител. съветъ съ протоколно решение моли Министерството да ходатайствува предъ Н. В. Царица Елеонора да стане покровителка на гимназията. Това решение е било одобрено съ указъ № 107 отъ 31/XII 1910 г. и гимназията се преименува „ЦАРИЦА ЕЛЕОНОРА“.

Презъ 1912—13; 913—14 г. гимназията се управлява отъ Щ. Вирановъ, а презъ 1915 год. управата на училището се повѣрва на Ив. Папазовъ. Последниятъ управлява гимназията до 10/II 1926 год., на която дата почина.

Отъ 1926 год. гимназията се управлява отъ Д-ръ Ефр. Бѣлдѣдовъ.

Първитѣ години, понеже въ окръга нѣмаше такава гимназия, идваха ученички отъ цѣлия окръгъ и отъ Ст. Загорски и затова числото на ученикитѣ бѣ голѣмо. Свършилитѣ гимназия се назначаваха учителки. Отъ войната насамъ положението се измѣни. Отвори се пълна гимназия въ Бургасъ и въ всички околнѣйски центрове шестокласни училища. Нуждата отъ учителски персоналъ се задоволи и съ заповѣдь отъ Министерството гимназиститѣ не ги назначаватъ вече за учители. Отъ друга страна животътъ подсказва, че общото образование развива, дава познания, но не готви за професия, а за човѣка е нужно да се приготви, за да усигури прехраната си. Броятъ на ученикитѣ постоянно е намалявалъ. И това е напълно естествено, по причинитѣ, които изброихме:

Реалната гимназия задоволява до известна степенъ нуждитѣ на обществото. Тя отговаря на способноститѣ и интереситѣ на една само частъ девизи. Ето защо трѣбва да се отворятъ при гимназитѣ разни отдѣли, та момичетата да намиратъ мѣсто за своитѣ способности и призвания.

Тази учебна година се откри при гимназията търговски отдѣлъ съ тригодишенъ курсъ. За I курсъ се записаха 55 ученички, и по думитѣ на учителитѣ, всички работятъ съ голѣмо усърдие. Ще се отворятъ и други отдѣли, за да отговори гимназията на диференциранитѣ способности и интереси на ученикитѣ.

Сега вече девическото образование нѣма противници, но привърженицитѣ му сж загрижени за новото му организиране, което да отговаря на духа на времето. Образованието е сила. Трѣбва да я добиемъ и използваме за благо на нашата страна.

Първоначалнитѣ училища, по отношение броя на децата, сж вървели по една трѣрде колеблива линия. Така презъ 1881/82 уч. година е имало 28 души учители и учителки съ около 1800 деца. Презъ 1890/91 уч. година децата нарастватъ на 2145 съ 34 души учители. Тукатъ на следната уч. год. 1891/92 децата спадатъ на 1980 съ 33 учители, 10 години по-късно — 1901/902 уч. г. децата ставатъ 2159 съ 45 учители. И още следъ 10 години — 1922/23 уч. гоъ. — 2014 деца при 50 учители. Сега при единъ най голѣмъ брой население и при нормални години (избѣгваме ония презъ войнитѣ), т. е. презъ уч. 1927/28 уч. г. имаме 1710 деца съ 41 учители.

Прогимназитѣ се отдѣлиха отъ гимназиститѣ презъ 1909 г. съ промѣна закона на Нар. Просвѣщение. Сега града ни се радва на три доста добре уредени прогимназии.

Освенъ тия видове училища въ града има 1 турско училище до III класъ, 1 еврейско първоначално училище и 1 арменско първоначално училище.

Забавачници нѣма. Тѣ сж тъй необходими и тъй малко грижи се полага за тѣхъ.

Има още 1 женско профес. училище; Държавно текстилно училище и Дърводѣлското училище, издържано отъ Окр. Постоянна комисия.

Редовнитѣ чирашки курсове сжщо тъй отнасяме къмъ допринасящото училище. Ник.

Сливенъ въ военно отношение.

До освобождението на града, въ Сливенъ е имало турски гарнизонъ, който е менилъ състава си въ зависимостъ отъ условията. Той е билъ увеличаванъ или намаляванъ съобразно духа и настроението на мѣстното българско население. Като последенъ началникъ на Турския Сливенски гарнизонъ, историята ни сочи нѣкой си хаджи Хюсеинъ Паша.

Въ края на Декемврий 1877 година, по заповѣдь на началника на мѣстния гарнизонъ — хаджи Хюсеинъ Паша и председателя на Военния съдъ Садъкъ Бей, турскитѣ войски запалили

града и отвлекли съ себе си нѣколко души съ цель за ограбване. Изгорели сж много училища, видни кѣщи, цѣлата чаршия позната подъ името „Темната“ или „Покритата“ чаршия. Сливенската народна библиотека, която притежавала много ценни документи, ръкописи и пр. Гражданитѣ на връхъ нова година, 878 година, започнали да бѣгатъ. Това време е познато подъ името „Бозгуна“. Едноврѣменно съ това, обаче, започнало и бѣгане на турцитѣ и тѣхнитѣ войски, които запалили своя барутенъ погребъ „Джеспхането“, изгърмяването на което е потресло цѣлия